

Tony Mott

DOI

Copyright@ TRITONIC 2020 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

DOI / Tony Mott - ediția a II-a - București : Tritonic Books, 2020

ISBN: 978-606-749-479-2

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: februarie 2020

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TONY MOTT

DOI

ediția a II-a

București 2020

De același autor:

Trilogia Julieta

1. *Julieta avea un pistol*
2. *Un glonț pentru Julieta*
3. *Nu dați cu pietre în Julieta*

Iarna crimelor perfecte

Prolog

— În niciun caz nu am de gând să discut despre asta acum. Ce-ar fi să aşteptăm până diseară? Am mai vorbit și ieri, ce vrei să rezolvă acum?

— Doar am fost la medic, credeam că ești la fel de nerăbdător, știi cât este de important pentru mine și că... . O să vorbim mai târziu, dacă nu vrei, ce pot face...

— Nu fi aşa, sigur că o să vorbim mai târziu, aşa pe îndelete, hai, înveseleşte-te, doar mergem la cumpărături.

Coboară amândoi din mașină. Adriana nu se poate abține să nu trântească portiera. Dan o privește, nu scoate niciun cuvânt și intră amândoi în mall.

— Vrei să mergi cu mine, te rog? M-ar ajuta părerea ta, nu știi sigur ce culoare să îmi iau haina despre care ţi-am povestit.

— Draga mea, aş vrea să mă duc și eu să-mi iau echipamentul de sport, aş putea să ridic eu și hainele

de la curățat eventual, sau, mai bine, pe acelea le luăm împreună, eu nu știu exact ce ai lăsat tu. Ne vedem aici, bine o cafea, poate mâncăm ceva de la chinez.

— Bine, atunci mă duc singură.

— Ai bani?

— Da, mă descurc.

— Ia-i și pe ăștia, să ai, eu mai scot dacă am nevoie.

— Bine, la cât ne vedem?

Dan se uită la ceas, ridică ochii și privește undeva, departe și răspunde:

— E două, cred că dacă stabilim să ne vedem la trei și jumătate, ai putea să ajungi, ce zici?

— Bine, dacă nu, putem sau, mă rog, pot să mă mai duc și după aceea.

— OK, te pup, și o sărută ușor pe buze, după care o îmbrățișează. Să nu fii supărată pe mine, te rog eu.

— Nu sunt, ne vedem mai târziu, pa.

Dan o urmărește un timp cu privirea, după care se întoarce și dispără în mulțime. Adriana merge apăsat, cu capul ușor plecat. Intră în magazinul de haine cu o mină foarte preocupată, astfel încât vânzătoarea este prea intimidată să o întrebe ce dorește, iar salutul pe care i-l adresează rămâne fără răspuns.

Adriana își ia haina, o îmbrăcă și așteaptă privind-o insistent pe vânzătoarea care, în sfârșit, își face curaj și vine lângă ea.

— Vă stă foarte bine, doamnă, roșul acesta. Vă prinde bine, e și culoarea sezonului să știți.

Adriana se uită la fată, mai mult prin ea și, fără un cuvânt, dezbracă haina și o duce la casă, unde achită.

Nu poate vorbi, e atât de dezamăgită de modul în care a reacționat Dan. Ar fi avut nevoie de sprijinul lui, tratamentul va fi de lungă durată, cu tot felul de posibile efecte secundare. Dar își dorește atât de mult să aibă copii! Din păcate, nu a mai reușit niciodată să rămână însărcinată după accident.

Adriana pleacă îngândurată și intră în mai multe magazine până se convinge că nu are nici măcar puterea necesară să cumpere lucruri. Ceea ce e foarte grav. Magazinul pentru copii din fața ei o tentăază, însă știe că e prea devreme să se poată bucura. Ar fi vrut să se uite la hăinuțe.

Se mai învârtește prin câteva magazine, purtând mereu în minte imaginea lui Dan ca pe o povară, despre care numai în timp și-a dat seama cât este de grea. Atitudinea lui e total nepăsătoare și lipsită de empatie. Are și multe alte invective pe care el le-ar merita: insensibil, laș, egoist, leneș. Poate că ar mai fi, dar mai bine i-ar mai da o șansă, un tată e un tată, oricum ar fi.

Își dă seama că se judecă atât pe ea cât și pe celelalte femei. Nu-i e neapărat clar cu ce e ea mai bună decât ele. Apropiindu-se ora întâlnirii, se hotărăște că ar putea bea o cafea până la venirea lui. Ce groaznic îi va fi să se lase de fumat, dar motivul fiind însă atât de important, nu ar trebui să fie ca dățile trecute. Deja avea trei tentative, pentru că, din moment ce încă fuma, nu le putea trece la categoria reușite. Sau totuși da, au fost câteva luni fără țigară de fiecare dată. Dependență de gest și de substanță? Mai degrabă

de gest, mai degrabă de substanță? A citit undeva că pentru femei este mai greu să se lase de fumat pentru că dependența de nicotină este mai mare. Nu, nu dependența neapărat, ci efectele pe care le are nicotina în dobândirea unei stări de bine ca urmare a faptului că secreția de dopamină este mai mare la femei și atunci ele, aparent mai aproape de liman în căutarea fericirii cu fiecare țigară, savurează mai mult fumatul și de aici și dorința mai aprigă pentru ele.

Fumase deja două când se întreabă de ce nu apare Dan. Scoate telefonul din geantă: patru fără un sfert. Îl apelează: „Pentru moment, abonatul nu poate fi contactat. Vă rugăm să reveniți. The ...”

Închide și își mai aprinde o țigară. Se întreabă pe unde umblă Dan, de ce nu are semnal și de ce este atât de nervos în ultimul timp. Sigur că a fost foarte dificilă perioada în care au tot discutat despre copil, fără să mai pună la socoteală toată scormoneala în viața lor intimă: și de câte ori, și cum, și când, și de ce, și de ce nu mai mult. Noroc că perioada aceea se terminase. În urmă cu mai bine de un an, ea se hotărâse să lase lucrurile în voia lor, fără nimic, adică fără ajutor extern, abia după care să facă o fertilizare. Lui Dan nu îi spusese decât că vrea să mai aștepte un an. În anul acela parcă fusese mai bine, parcă nu mai pluteau acuzații în aer ca înainte. Ea simțea că așteaptă o minune, care nu se mai petrece. Luna trecută purtase o discuție cu el în care îi comunicase dorința ei. Fusese foarte greu să îl facă să accepte, avea sentimentul că și principiile lui religioase erau afectate. Ce a fost mai

greu trecuse, acum l-a convins pe medic și în curand putea să înceapă toate demersurile, din nou analize, de data aceasta pentru amândoi. „Pentru moment, abonatul nu poate fi contactat ...” Închide telefonul.

Ea.I.

Nu înțeleg cum poate să negligeze că urma să ne întâlnim. Și mi-e și atât de foame. După ce că m-a enervat că nu a vrut să vorbim, nici n-a venit cu mine prin magazine. Încă o fază de-a lui. Ce căcat, acum întârzie! Unde dracu' să mă duc să-l caut? Din nou aia care îmi explică politicos că nu pot să dau de el, parcă nu văd și singură. Poate s-a dus la mașină? Nici nu a înțeles exact unde trebuie să ne întâlnim! Da, am mai auzit, e stresat, are audit la banca, bla, bla. Și acum eu ce fac? Mă duc la mașina? Și? Dacă nu e nici acolo? Cum să ţi se descarce telefonul? De ce naiba nu l-a verificat? Mă ridic și plătesc la bar, ce rost mai are să aştept aici dacă el o fi deja afară.

Mă îndrept spre locul unde am parcat, cred că aici undeva era. Încep să verific, mă duc în stânga, în dreapta. Dacă nu aici am lăsat-o? Păi unde, parcă în dreptul intrării, să fie în rândul din față? Ce porcărie, nu e nici aici, mă duc înapoi, poate că a apărut la cafenea. Să vezi ce-i fac! Da' unde e mașina? Dă-o încolo, o găsim, știe el.

În cafenea, mă duc la fata care m-a servit și o întreb:

— Ai văzut cunva un domn într-un palton închis la culoare fătâindu-se pe aici? E soțul meu, ne-am dat întâlnire.

— Nu, doamnă, nu am observat. Poate domnul de la masa aceea din capăt?

Mă uit în direcția în care mi-a făcut semn, înaintez câțiva pași. Trebuie să-mi pun totuși ochelari, nu mai merge aşa, uite, ce fază, uneori chiar te ajută să vezi mai bine, mă apropii, sunt la doi pași de masă, individul își ridică ochii din ziar, dar nu e Dan. Se uită întrebător la mine, poate că e amuzat, poate că speră să-l agăț, ce dobitoc, mă întorc și ies din cafenea. Stau în mijlocul arenei din centrul mall-ului, scrutez mulțimea, mă învârt pe loc ca un titirez, trebuie să fie un titirez tare bun dacă se învârte atât de mult și nu se mai oprește. Mă duc înapoi în parcare. Poate că nu m-am uitat bine. „Pentru moment, abonatul...” Abonatul mă enervează! Soțul meu, un mare cretin, parcă e prima dată când mă face să aştept atât de mult! Dar este prima dată. De fapt, întârzierile lui se rezumă la minute, în niciun caz la trei sferturi de oră, cât a trecut deja până acum. Bine, mă uit atent în jur. Rămân afară și mă tot învârt printre mașini, nu e nicăieri și doar pe aici pe undeva am lăsat-o. Dacă s-a supărat pe mine și a plecat acasă? De ce ar fi făcut aşa ceva? Mă rog, poate că a pătit ceva, sau poate că, da!, asta trebuie să fie, i s-a furat telefonul la cumpărături, doar se întâmplă tot timpul, poate că s-a dus să reclame și a întârziat și s-a dus acasă, dacă a

venit când eu eram în parcare. Ar fi putut să mă sună el pe mine, de la un alt telefon. Oare îmi știe numărul pe de rost?

Situația este definitiv ciudată și mă enervează foarte tare și mă duc acasă. Iau un taxi și ajung în 10 minute. Mă uit în parcarea din fața blocului, nimic. Nu e mașina. Eu am botezat-o, adică l-am botezat TripleX, am văzut eu un film cu Vin Diesel care mi-a plăcut și m-am gândit că e cool să ai așa o mașină ca individul. E mașina lui Dan, nu e a mea, i-au dat-o de la bancă, eu am o mașinuță, nu-mi place, e prea mică, măcar ea e acasă, parcată frumos la locul ei. Intru, nimic schimbăt de azi-dimineață. Se pare că nu a trecut pe aici. Mă uit ca tâmpita în stânga și în dreapta, mă uit în cuier, mă uit în living, totuși a fost o idee proastă să dărâmăm toate zidurile, parcă e tot timpul frig, ce vorbesc, cred că acum mi-e frig, bine că nu mai ninge.

Unde e Dan? Ce prostie că nu am rămas la mall, poate că mă caută. Să mă caute, de ce nu a venit la timp la întâlnire? Și dacă i s-a furat telefonul, ce nu putea să mă sună de la un altul sau să aștepte să ne întâlnim? Mă rog, și dacă l-a pierdut e același lucru. Ce fac? Să mă duc înapoi la mall? „Pentru moment...”, nu mai vreau să aud replici d-astea politicoase, idioata naibii, lasă-mă-n pace! E cinci deja, unde poate fi? Îmi vine să mă urc în mașină și să mă duc înapoi. Da' pentru ce? Doar știe să ajungă acasă. Nu știu ce să fac, chiar nu știu ce aş putea face. Aș putea să mă apuc să sun, e prima idee, dar unde să sun?

Dacă i s-a întâmplat ceva? Ce să i se întâmple la mall? N-are ce. Cred că vrea el să facă fișe, să fie puțin singur, aşa face, ce mă enervează că nu are putere să discute. Îmi spune că trebuie să se liniștească, să nu ia hotărâri pripite sau să nu rostească vorbe pe care le-ar putea regreta mai târziu, sau, mai grav, fapte pe care ... Ce să-i zic? Dar faptul că mă lasă pe mine privind ca un naufragiat pe o insulă pe lângă care tocmai trece un vapor care nu-l vede cum dă din mâini și din picioare și care nu-l aude cum strigă, aşa rămân eu atunci când el pleacă. Pune capul în pământ și spune doar „îmi pare rău, nu vreau să te supăr, mă duc să îmi limpezesc puțin gândurile”. Ca și când ar putea, plimbându-se, să facă un fel de schimb între gândurile lui obosite, cu iz stătut, și cele proaspete de afară, aşa cum ar primeni o încăpere demult neaerisită.

Îmi aduc aminte foarte bine, a plecat când am discutat de copil, chiar la început, adică atunci când venise momentul să se implice și el. Am început controalele spunându-i și crezând că totul e clar, că înțelege că va trebui să fie și el verificat.

— Ce vrei să spui? Crezi că e ceva în neregulă cu mine?

— Nu, Dan, nu am spus asta, dar eu mi-am făcut toate analizele până acum, chiar nu a găsit nimic și ar fi necesar acum să excludem și faptul că ai avea tu ceva. Trebuie să putem stabili ce facem mai departe. Știu, mi s-a spus că sunt situații aparent inexplicabile, după 30 de ani, nu mai e ce-a fost. Va trebui să te duci și tu.

— Ce trebuie să fac?

— Mergem împreună la medic, stăm de vorba, probabil că va trebui să faci o spermogramă. După ce se...

— Ce înseamnă asta?

— Îți va explica și medicul, e foarte simplu. Se va verifica în ce măsură spermatozoizii tăi sunt suficient de mulți, de activi și de vitezi.

— Ești sigură că asta trebuie să facem?

— Cum adică, dacă sunt sigură? Nu, nu asta am vrut să spun! Cum adică dacă trebuie? Ce vrei să spui?

— Adică dacă chiar vrem să avem un copil.

— Păi cum să nu vrem! Din moment ce nu putem altfel, se pare că trebuie să apelăm la ajutor.

— Da, dar poate nu trebuie să avem un copil, de ce să trebuiască? Dacă nu a fost să fie, de ce nu putem aștepta până când va fi să fie?

— Crezi că mai putem aștepta? Eu am 35 de ani și tu ai 40.

— Nu știu dacă sunt pregătit pentru asta.

— Pregătit !?! Cum adică nu ești pregătit?

Atunci a plecat. Nu a fost nici prima și, se pare, nici ultima dată când pleacă. Ce gol, ce pierdere, ce greu îmi e de fiecare dată când nu înțelege. Bine, dar acum nu avea niciun motiv, nu ne-am certat. Nu știu ce să fac. O sun pe Felicia.

— Hello, my dear.

— Hello, ce faci? Ai fost la doctor azi? Chiar voi am să te sun.

— Da, am fost.

— Și, ce-i cu tine? Ce ți-a zis?

— Ce să-mi spună, că am luat decizia corectă, dacă vreau neapărat copii, că nu mai are rost să așteptăm și că putem demara de luna viitoare tratamentul.

— Mă bucur pentru tine, știu cât de mult îți dorești. Și domnul? El ce-a zis?

— M-a luat din oraș și ne-am dus la mall, a zis că vorbim mai târziu... nu știu dacă el e sută ok cu chestia asta.

— Cum adică?

— Știi că ți-am zis că încă de la început nu a fost foarte hotărât, că nu s-a dus nici la spermogramă.

— Lasă că îl convingi tu până la urmă.

— Da, bănuiesc că da, poate. Da' știi, la mall eu m-am dus să îmi iau haina aia mișto de care ți-am zis și trebuie să ne întâlnim dup-aia, da' nu a venit la timp, adică l-am așteptat vreo oră și n-a apărut și eu am luat un taxi și am venit acasă.

— Păi, el unde e?

— Nu știu.

— Cum adică? Ce-a zis? Ai vorbit cu el?

— Nu, are telefonul închis. Ce să fac?

— Adică ai sunat de mai multe ori și n-ai dat de el?

— Exact.

— Și ce crezi că s-a întâmplat?

— Îți zic eu imediat ce cred, scutește-mă de terapie! Aici eu îți cer să îți dai cu părerea, să mă ajuți, de unde să știu eu ce l-a apucat?

— Și mașina?

— Habar n-am. Probabil că a plecat să se gândească. Cred că dacă îl apucă să se ducă să se îmbete o să mă anunțe.

— S-a apucat iar de băut?